

Осінній сон

Тамара Шевченко

Я до тебе іду залисточеним гаєм осіннім,
Сухотрав'ям полів, тих, що пахнуть полином гірким.
Розплелася коса, розірвалось намисто: у сні
ми з тобою удвох... та, нажаль, сном було це моїм.
Відчуваю твої такі щирі, відверті цілунки,
Мов мурашки, вони розповзлися по тілу, чекай,
Ми із чаші гріха напилися достатньо вже трунку,
Та тепер все одно, що попереду: пекло, чи рай.
Пахло димом їдким, тільки листя ні в чому не винне,
Полум'яна любов запалила, мов іскра, чуття,
Вітер попіл розніс, залишилася згадка єдина,
І ранковий туман, як відлуння того каяття.